

Sinds die eerste nacht

Abby Jimenez bij Boekerij:

*Zeg dat je me niet vergeet
Sinds die eerste nacht*

Abby Jimenez

***Sinds die
eerste
nacht***

Ze is zijn droomvrouw. Maar ook de vriendin
van zijn beste vriend.

Vertaald door Karin Breuker

ISBN 978-90-492-0961-2
ISBN 978-94-023-2980-3 (e-book)
ISBN 978-90-492-1275-9 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Night We Met*
Vertaling: Karin Breuker
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Omslagbeeld: © Sarah Kellogg
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Abby Jimenez
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

*Voor mijn agent Stacy Graham,
met wie ik nu ongelooflijk genoeg al
acht boeken en zes boekendeals verder ben.
Negen jaar geleden stuurde ik je een
boekvoorstel met een vunzige grap erin.
De rest is literaire geschiedenis.*

Opmerking van de auteur

Hoewel al mijn boeken een grappig cartoon-omslag hebben, kunnen er wel serieuze onderwerpen in aan bod komen. Als je het gevoel hebt dat specifieke waarschuwingen je leesplezier bederven, sla dan de volgende paragraaf over en geniet van het boek. Als je graag weet wat je kunt verwachten en eventuele spoilers voor lief neemt, lees dan hieronder verder.

Inhoudswaarschuwingen: alcoholisme (secundaire personages, een ouder in het verleden), rijden onder invloed, anafylaxie (notenallergie), paniekaanval, PTSD, depressie (secundair personage), recent overlijden van de moeder van de mannelijke hoofdpersoon (zij overleed drie maanden eerder aan levercirrose als gevolg van alcoholisme), fysieke mishandeling, armoede/financiële stress, identiteitsdiefstal, beschrijving van de dood van een kousenbandslang, een hond die een knaagdier en een kikker doodbijt (de gebeurtenis zelf wordt niet in het boek beschreven), incontinentie (secundair personage), dieetcultuur (atletendieet), gedwongen verkoop van een huis in het verleden (de vader van de vrouwelijke hoofdpersoon stopte met het betalen van zijn rekeningen), eerder overlijden van de vader van de mannelijke hoofdpersoon (hartaanval op drieëntachtigjarige leeftijd), kater, sigaretten roken (secundaire personages), verwijzing naar een liedje over een fan die zijn zwangere vriendin vermoordt en daarna zelfmoord pleegt, een ruwe kus zonder toestemming.

Chris

Mijn telefoon ging.

Het was kwart over vijf in de ochtend.

Mike.

Nog half slapend nam ik op. ‘Wat.’

‘Gast, ik moet je om een gunst vragen.’

Ik kreunde. ‘Wat voor gunst?’

‘Je moet Larissa en haar moeder voor me naar het ziekenhuis brengen.’

Ik kneep in het donker mijn ogen dicht.

Je kon veel over mijn beste vriend zeggen. Hij was ongelooflijk loyaal. Hij zou je zijn laatste cent geven. Hij was grappig, gul en ging door het vuur voor de mensen om wie hij gaf. Maar hij was ook de eerste van wie je kon verwachten dat hij je op een goddeloos tijdstip zou opbellen met een verzoek dat begon met: ‘Ik moet je om een gunst vragen.’

‘Ik had tegen haar gezegd dat ik ze zou brengen,’ zei hij. ‘Haar auto staat bij de garage en haar moeder heeft een handgeschakelde auto en Larissa weet niet hoe ze daarmee moet rijden. Haar moeder wordt vandaag geopereerd.’

Ik rolde op mijn rug. ‘En jij kunt het niet doen omdat...’

‘Ik heb het verkloot, man. Ik heb gisteravond te veel gezopen. Ik heb de kater van de eeuw. Volgens mij ben ik nog steeds dronken.’

‘Mike, het is vandaag mijn vrije dag. Ik ben moe.’

‘Weet ik. Luister, niemand anders kan ze brengen. Jesse is met Becca naar Wakan om hun trouwdag te vieren, Xavier is thuis, maar hij neemt niet op. Ik heb het zelfs aan mijn moeder gevraagd.’

‘Ik ken Larissa niet eens,’ zei ik, terwijl ik in de brug van mijn neus kneep. ‘Ik heb haar alleen maar die ene keer ontmoet.’

‘Kom op nou, joh. Zo vroeg in de ochtend krijgt ze nooit een lift.’

‘Kan haar moeder niet rijden? Op de terugweg kunnen ze een taxi nemen.’

‘En de auto op de parkeerplaats achterlaten? Plus dan zit ze daar in haar eentje terwijl haar moeder wordt geopereerd. Laat me er niet om smeken. Ik heb dit nodig. Alsjeblieft.’

Ik staaarde in het donker naar het plafond. Fúck. Ik schopte mijn dekens van me af. ‘Waarom heb je zoveel gedronken als je wist dat je vroeg ergens moest zijn?’ Ik knipte de lamp op mijn nachtkastje aan en kneep mijn ogen dicht tegen het licht.

‘Het liep gewoon uit de hand. Luister, ik maak het goed. Ik maak je auto voor je schoon, ik doe alles wat je wilt. Het heeft me zes weken gekost om dat meisje zover te krijgen dat ze koffie met me ging drinken. Als ik haar nu in de kou laat staan, wil ze misschien niet eens meer met me praten. Ik vind haar zo leuk, ik mag dit niet verpesten.’

Ik trok een hoodie over mijn hoofd. ‘Je staat enorm bij me in het krijt. Ik meen het.’

Hij slaakte een zucht van opluchting. ‘Hé, zeg niet tegen haar dat ik een kater heb, oké? Ik zeg wel dat ik migraine heb.’

‘Je doet je best maar. App me het adres.’ Ik verbrak de verbinding.

Ik bleef even midden in mijn kamer staan, te nijdig om in beweging te komen.

Dit gezeik zou me op een goede dag al irriteren.

Ik had al een poos geen goede dag gehad.

Het enige wat ik wilde was slapen en met rust gelaten worden. Vooral het laatste.

De jongens wilden me met alle geweld zoveel mogelijk het huis uit krijgen – wat ik op zich waardeerde, omdat ze probeerden te helpen. Maar deze situatie was typisch Mike. En met wie had hij zich in godsnaam zitten bezatten? God wist dat als de jongens gisteravond ergens naartoe waren gegaan, ze me mijn huis uit

hadden gesleurd en me in de kofferbak mee hadden genomen.

Ik sleepte me naar de badkamer om me op te frissen.

Twintig minuten later kwam ik aan bij een klein gebouw in een niet zo geweldige buurt. De Windsor Castle-appartementen.

Ik had nog nooit iets gezien dat minder op een kasteel leek dan dit. Er zaten tralies voor de ramen van de appartementen. Het pad ernaartoe was gebarsten en ongelijk en op de stoep naast de ingang lag een matras vol vlekken, naast een kapotte tv met uitschuifantennes. Ik parkeerde de auto en zette me voordat ik uitstapte schrap voor menselijke interactie. De zon was nauwelijks op. Klote-Mike.

Ik deed mijn best om mijn humeur niet van mijn gezicht af te laten lezen en klopte op deur 104. Even daarna deed Larissa open. Ze droeg een grijze hoodie. Geen make-up. Haar blonde haar zat in een paardenstaart en haar blauwe ogen zagen rood.

Ze werkte als serveerster bij Donna's, de lunchroom van Mikes moeder. Ik had haar daar een paar keer gezien, maar ze had mij nooit bediend. Ik had maar één keer echt contact met haar gehad, twee maanden geleden, voor vijf minuten. Het was na een concert waar ik onder dwang naartoe was gesleept. Ze was op blote voeten en had een lift nodig naar huis. Ze kon kiezen tussen Mike en mij.

Ze koos Mike.

Het viel me weer op hoe knap ze was. Die avond bij het concert was me dat ook opgevallen. Net als Mike.

Ze keek me verbaasd aan. 'Waar is Mike?'

'Heeft hij dat niet gezegd?' vroeg ik.

'Nee...'

En ja, hoor, hij was natuurlijk vergeten haar te appen.

'Mike heeft migraine,' zei ik. 'Hij vroeg me of ik jullie kon brengen. Ik ben Chris. We hebben elkaar toen die avond gesproken.'

'Dat weet ik nog...' zei ze aarzelend.

Ze beet op haar lip en keek even over haar schouder voordat ze zich weer tot mij richtte. 'Sorry,' zei ze met gedempte stem. 'Ik kan een taxi bellen.'

‘Ik was al op,’ loog ik. ‘Ik had vandaag toch niets te doen.’
Weer een leugen. ‘Ik doe het met plezier. Echt.’

Iemand verscheen achter haar. Een vrouw van middelbare leeftijd met een wollen muts op haar hoofd. Ze bleef staan toen ze mij zag. ‘O. Waar is Mike, lieverd?’

Ik keek om Larissa heen en glimlachte naar haar. ‘Mike is ziek. Ik ben Chris, zijn beste vriend.’

‘Chris, dit is mijn moeder, Nancy,’ zei Larissa, nog steeds met een onzeker gezicht.

‘Leuk je te ontmoeten.’ Ik stak mijn hand uit naar de tas die Nancy vasthield. ‘Zal ik die voor je meenemen?’

‘Zo, wat een heer,’ zei ze. Ze gaf de tas aan mij, terwijl ze haar dochter een onzekere blik toewierp.

De vrouwen zagen er allebei uit alsof ze hadden gehuild.

Ik wist niet wat voor soort operatie Nancy moest ondergaan. Het ging me niet aan, dus ik was niet van plan ernaar te vragen, maar er ging vanochtend duidelijk iets erg persoonlijks gebeuren, en ze hadden Mike voldoende vertrouwd om hem te vragen hen weg te brengen. En nu had hij een onbekende gestuurd om dat voor hem te doen. Hij had niet eens gebeld om hun dat te laten weten, waarschijnlijk omdat hij out was.

Ik was zo pissig op hem.

‘Zullen we gaan?’ vroeg ik.

Larissa knikte. ‘Ja. Bedankt.’

Ze volgden me naar de auto. Ik zette Nancy’s tas in de kofferbak en hield het portier voor hen open. Larissa stond erop dat haar moeder voorin ging zitten. Haar moeder rook naar sigaretten.

Het was twintig minuten rijden naar Royaume Northwestern Hospital. Ik dacht dat het een rustige rit zou worden, maar toen draaide Nancy zich in haar stoel om naar Larissa. ‘Weet je, de Heer geeft zijn zwaarste strijd aan zijn sterkste strijders.’

‘Mam, stop,’ zei Larissa.

Nancy keek weer voor zich uit. Toen wendde ze zich tot mij. ‘Hoelang ken je Mike al?’

‘Vijfentwintig jaar,’ zei ik, terwijl ik invoegde op de snelweg.

‘Larissa, zei je niet dat er die avond dat jullie elkaar allemaal

ontmoetten nog twee anderen bij waren? Bij het concert?’ vroeg Nancy over haar schouder.

Toen Larissa geen antwoord gaf, deed ik dat.

‘We waren met z’n vieren,’ zei ik. ‘Xavier en Jesse waren die andere twee.’

‘Zijn jullie allemaal zo knap?’

Ik verslikte me.

‘Mam!’

‘Wat nou?’ zei Nancy, terwijl ze zich weer naar haar dochter omdraaide. ‘Hij is knap. Moeten we dan maar gewoon doen alsof we dat niet in de gaten hebben?’

Hitte kroop langs mijn nek omhoog.

Larissa zat achter me, dus ik kon haar niet in de spiegel zien, maar op de een of andere manier voelde ik dat ze nijdig naar haar moeder keek.

‘En, heb je een vriendin?’ vroeg Nancy onomwonden aan me.

‘Eh, nee, op dit moment niet.’

‘Waarom niet?’

‘Mam...’ Er klonk een waarschuwing in Larissa’s stem.

Nancy slaakte een dramatische zucht, alsof Larissa vanaf de achterbank haar plezier bedierf.

‘Ik heb gewoon besloten een poosje te stoppen met daten,’ zei ik, terwijl ik van baan verwisselde.

‘Hm.’ Ze rook aan de mouw van haar trui. ‘Deze ruikt naar soep. Larissa, gebruik je de afzuigkap niet meer? Al mijn kleren ruiken naar uien.’

Ik rook geen soep. Wel sigarettenrook.

‘Ik heb niets gekookt zonder de afzuigkap aan, mam.’

Ze rook weer aan haar mouw. ‘Jij ruikt waarschijnlijk ook naar soep, als die lucht aan mijn kleren zit. Ruik maar eens aan je trui.’

Geen antwoord vanaf de achterbank.

Ik kon niet zeggen hoe ik het wist, maar ik voelde dat Larissa op het punt stond in tranen uit te barsten.

‘Hou je van podcasts?’ vroeg ik, om het gesprek op een ander onderwerp te brengen.

‘Soms wel...’ zei Nancy.

‘Deze vind je vast geweldig,’ zei ik, terwijl ik de radio aanzette.

Ik zette een comedyserie aan waar ik soms op weg naar de apotheek naar luisterde en zette het geluid zo hard dat Nancy niet verder kon praten. Gelukkig werkte het.

Toen we aankwamen op de plek waar patiënten konden worden afgezet, stapte Larissa’s moeder uit de auto en leunde Larissa door het open portier naar binnen. ‘Dank je wel.’

‘Ik parkeer even en dan zie ik jullie binnen,’ zei ik.

‘O, dat hoef je niet te doen.’

‘Mike heeft me gevraagd bij jullie te blijven...’

‘Ik red het wel. Echt. Heel erg bedankt. Ik neem wel een taxi terug.’

Toen, voordat ik kon protesteren, deed ze het portier dicht en begon ze met haar moeder naar de automatische deuren te lopen.

Ik wachtte even, voor het geval ze van gedachte zou veranderen en om zou draaien.

Dat deed ze niet.

Ik weet dat ik opgelucht had moeten zijn dat ik mijn dag terug had, maar dat was niet zo. Mike had duidelijk gemaakt dat hij niet wilde dat ze alleen zou zijn. Het voelde niet goed om weg te rijden.

Iets in mij overwoog de auto te parkeren en toch naar binnen te gaan, maar ik wist niet zeker of ze mijn gezelschap op prijs zou stellen en besloot het toch niet te doen. Ik kende haar niet goed genoeg en wilde me niet opdringen.

Ik zette de auto in beweging en was al bijna terug op de weg toen ik besepte dat Nancy haar tas in de kofferbak had laten staan. Ik had Larissa’s nummer niet, dus ik kon haar geen berichtje sturen om te vragen bij de ingang op me te wachten. Ik had geen keus. Ik parkeerde en ging naar binnen.

Larissa

Zodra ze mamma naar de operatiekamer hadden gebracht barstte ik weer in tranen uit.

Ik had het grootste gedeelte van de afgelopen nacht en een deel van de ochtend gehuild. Mamma ook.

Pappa had mijn sofinummer gebruikt om op mijn naam creditcards te openen. Ik kwam daarachter doordat ze beslag hadden gelegd op het belastinggeld dat ik had teruggekregen en waar ik op had gewacht om mijn auto te laten repareren. Gisteren kreeg ik de e-mail.

Mamma werkte niet en we konden nauwelijks de huur opbrengen. Ik had geen idee hoe we deze medische kosten zouden moeten ophoesten, en nu wist ik niet eens meer hoe ik het geld bij elkaar moest krijgen om de reparaties aan mijn auto te betalen. Ik kon niet nog meer vrij nemen van mijn werk. Ik leefde van salaris naar salaris en pakte allerlei klusjes aan om de boodschappen te kunnen betalen.

Om twintig dollar extra te verdienen had ik de vorige avond tot middernacht op het zontje van de bovenbuurvrouw gepast. Ik had hem om negen uur naar bed gebracht en was op de bank in slaap gevallen. Toen wrikte hij mijn ogen open om me te vertellen dat hij wakker was geworden en een tekening voor me had gemaakt – op de muur van zijn slaapkamer met de make-up van zijn moeder. Ik lachte, omdat het zo totaal niet grappig was dat lachen het enige was wat ik kon doen.

Ik voelde me zo schuldig over de smeerbeol dat ik het geld niet eens had aangenomen.

Ik trok mijn benen naar mijn borst op de grijze wachtkamerstoel en liet mijn voorhoofd op mijn knieën zakken.

Ik wilde niet in mijn eentje in het ziekenhuis zijn. Ik wilde naar huis.

Ik wilde als troost mijn versleten oma-ondergoed aantrekken en mijn beha uitdoen en in bed kruipen en slapen tot het voorbij was. Ik wilde een maaltijd laten bezorgen die ik me niet kon veroorloven, om iets te kunnen eten dat ik niet zelf hoefde te koken, en bovenal wilde ik dat iemand anders het denkwerk deed. De hersenenergie die het me op dit moment kostte om de meest basale dingen te doen kon ik domweg niet opbrengen.

En als klap op de vuurpijl rook ik volgens mamma naar soep.

Ik huilde nog harder.

Ik snotterde met mijn gezicht tegen mijn knieën, dankbaar dat ik zowaar de hele wachtkamer voor mezelf had om in stilte te snikken, toen iemand zijn keel schraapte. Mijn hoofd schoot omhoog. In de deuropening stond Chris, met mamma's tas in zijn hand.

Toen hij 's morgens was komen opdagen in plaats van Mike was ik bijna ter plekke ingestort.

Ik vroeg niet graag om hulp, het had me veel moeite gekost om dat te doen. En toen kwam Mike niet zelf, maar stuurde hij Chris in zijn plaats.

Ik kon het bijna niet verkroppen. Ik vond het verschrikkelijk dat een man die ik amper kende zo vroeg wakker had moeten worden om dit te voor me doen. Ik schaamde me voor mamma's nerveuze gekakel in de auto, ik was kwaad dat we dankzij Mike iemand anders tot last waren, en ik kon er niet over uit dat hij me niet van tevoren had gewaarschuwd en Chris onaangekondigd op ons af had gestuurd.

Ik vond Mike leuk. Hij was grappig en hij gaf afleiding, en dat was iets wat ik na de uitputtende laatste maanden heel hard nodig had, besepte ik. Maar na wat er vanmorgen was gebeurd vroeg ik me serieus af of ik wel met hem verder moest gaan.

Waarschijnlijk was ik onrechtvaardig. Hij had migraine. Misschien had het het uiterste van hem gevergd om Chris te bellen en te vragen voor hem in de plaats te gaan. Misschien leed hij gruwelijke pijn en kon hij het niet opbrengen om op zijn tele-

foon te kijken. Maar iets aan dit alles voelde niet goed, en ik was emotioneel en mentaal te moe om dat gevoel te onderzoeken. Ik had gisteravond nauwelijks gegeten. Ik was beverig door de lage bloedsuiker, er kwam een cafeïnehoofdpijn opzetten en ik dacht waarschijnlijk niet rationeel, maar mijn eerste reflex nadat Mike niet was komen opdagen was om het gewoon uit te maken, omdat ik op dit moment niet in staat was met onbetrouwbare mensen om te gaan.

Chris staarde me een paar seconden aan. Toen greep hij een handvol tissues uit de doos op de koffietafel, liep de kamer door en ging naast me zitten.

‘Hier.’ Hij duwde de Kleenex in mijn handen.

Ik pakte ze aan. ‘Dank je wel.’ Ik veegde mijn neus af.

‘Gaat het?’ vroeg hij vriendelijk.

Ik knikte naar mijn handen in mijn schoot.

Hij zei niets en na een paar seconden keek ik naar hem op. Hij zat me aandachtig op te nemen. Hij zag er oprecht bezorgd uit.

Hij had echt mooie bruine ogen. Ik vond het vreemd dat ik dat de avond dat we elkaar ontmoetten niet had opgemerkt. Misschien was de lichtinval niet zo goed geweest. En hij was toen ook niet zo dichtbij. Of misschien was het niet tot me doorgedrongen hoe vriendelijk die ogen waren en maakte dat ze nu juist zo mooi.

‘Nancy had haar tas in de kofferbak laten staan,’ zei hij.

‘Weet ik,’ snuffte ik. ‘Ik had je nummer niet, dus ik kon je niet bellen. En Mike reageert niet op mijn berichtjes.’

‘Migraine.’

‘Ja. Ik weet het.’ Ik haalde beverig adem. ‘Dank je wel. Je mag nu wel naar huis gaan. Ik red het verder wel.’

‘Nee.’

Het duurde even voor het tot me doordrong wat hij had gezegd. ‘Wat?’

‘Nee,’ zei hij nog eens. ‘Ik blijf.’ Hij keek me strak aan.

Ik lachte een beetje en voelde dat ik uit mijn negatieve spiraal werd getrokken. ‘Wat als ik niet wil dat je blijft?’ vroeg ik.

‘Maakt me niet uit. Ik heb een klus aangenomen. Ik ga het

doen. En je kunt me niet ontslaan. Jij hebt me niet ingehoord, je bent mijn baas niet.'

Hij wist me een geamuseerd lachje te ontfutselen.

'Heb je vandaag al iets gegeten?' vroeg hij.

Ik schudde mijn hoofd. 'Nee.'

'Laten we dan gaan ontbijten. Ik betaal.'

'Ik... ik weet niet of ik weg kan...'

'Ze blijft zeker een uur in de operatiezaal,' zei hij.

'Hoe weet je dat? Je weet niet eens wat voor operatie ze krijgt. Tenzij Mike je dat heeft verteld.'

'Hij heeft het me niet verteld. Inclusief voorbereiding en herstel duurt geen enkele operatie korter dan een uur. Het ziekenhuis heeft een appstelsel om nieuwe informatie door te geven. Ik weet zeker dat ze jou daarin hebben staan,' zei hij. 'Er is een restaurantje pal aan de overkant. Als ze je oproepen, kun je hier binnen vijf minuten terug zijn.'

Hij wachtte op mijn antwoord.

'Ik heb honger, maar ik denk niet dat ik kan eten,' zei ik.

'Misschien moeten we er dan gewoon naartoe gaan, aan een tafeltje gaan zitten en het brood beoordelen.'

'Het brood beoordelen...' zei ik langzaam.

'Ja. Ze hebben daar ook een bakkerij. We kunnen verschillende broden bestellen en proeven. En dan geven we ze een cijfer van een tot tien. Als je maag van streek is, kun je altijd brood eten.'

Hij keek me bloedserius aan.

Ik liet mijn adem ontsnappen. 'Oké. Maar ik moet wel checken wat er op het menu staat. Ik heb een notenallergie.'

'O. Oké. Dat doe ik wel.'

Toen pakte hij zonder nog iets te zeggen zijn telefoon en begon een nummer in te toetsen.

Ik weet niet waarom ik daardoor bijna weer moest huilen. Misschien omdat ik uitgeput was en zelfs zoiets kleins als checken of het restaurant veilig was me op dit moment overweldigde?

Ik keek toe terwijl hij belde.

'Pinda- of notenallergie?' vroeg hij, terwijl hij de telefoon tegen zijn oor hield.

‘Allebei.’

Hij knikte. ‘Hallo,’ zei hij. ‘Ik vroeg me af of jullie noten op het menu hebben. Ik wil komen eten met iemand die een notenallergie heeft... Weet u het zeker? Kunt u het nog even extra navragen in de keuken? Oké.’

Hij haalde de telefoon bij zijn mond weg. ‘Ik sta in de wacht. Ze vragen het na in de keuken. Is het een ernstige allergie?’

‘Ja,’ zei ik.

‘Heb je Benadryl?’ vroeg hij.

‘Ja.’

‘Waar is je EpiPen?’

‘Eh, in mijn tas.’

‘Laat zien.’

‘Jij wilt mijn EpiPen zien,’ zei ik toonloos.

‘Ja.’

‘Oké...’ Ik haalde hem tevoorschijn en gaf hem aan hem.

Hij drukte de telefoon met zijn schouder tegen zijn oor en bekeek de vervaldatum en de kleur van de vloeistof. Hij leek tevreden met het resultaat en gaf hem aan me terug.

‘Goedgekeurd?’ vroeg ik, een beetje geamuseerd.

‘Ik ben apotheker. Minnesota heeft grote temperatuurswisselingen, dat kan invloed hebben op de kwaliteit. Deze ziet er goed uit.’

Toen ik hem aan bleef kijken, trok hij een gek gezicht terug.

‘Jij bent aan mijn zorg toevertrouwd en ik neem je mee uit eten,’ zei hij. ‘Ik wil graag zeker weten dat je levensreddende medicatie niet over de datum is.’

Voordat ik kon antwoorden kwam de persoon terug aan de lijn. ‘Helemaal geen noten?’ vroeg Chris door de telefoon. ‘Geen Nutella of pindakaas of amandelbloem? Geweldig. Oké, we komen er zo aan.’

Hij hing op. ‘Notenvrij.’ Hij knikte over zijn schouder. ‘Kom, dan gaan we koffie voor je regelen.’

We staken de straat over en bij het naar binnen gaan hield hij de deur voor me open.

Het was een gezellig restaurantje. Er was een bar met rode

krukken, en bij het raam stonden tafeltjes met kleine vaasjes met één roze anjer. Bij de kassa stond een vitrine met muffins, gebakjes en koekjes en daarachter tegen de muur stonden manden vol versgebakken brood.

De gastvrouw gaf ons een tafeltje bij het raam. Even later kwam een serveerster ons koffie brengen. Ze was een vrouw van middelbare leeftijd die me sterk aan mamma deed denken. ‘Willen jullie eerst even rustig het menu bekijken?’ vroeg ze, terwijl ze onze kopjes inschonk.

‘We nemen vijf broden,’ zei Chris.

Ze keek ons over de rand van haar bril aan. ‘Vijf? Het zijn flinke broden, hoor.’

‘Ja. We willen ze allemaal proberen,’ zei hij.

‘Oké...’ zei ze. ‘En je vriendin?’ Ze keek naar mij. ‘Willen jullie alleen maar brood?’

‘O, ik ben niet zijn vriendin,’ zei ik.

‘Ze is de vriendin van mijn beste vriend,’ zei Chris.

‘Hm,’ zei ze ongeïnteresseerd. ‘Willen jullie ook pompernikkel?’

‘Is dat lekker?’ vroeg hij.

Ze haalde haar schouders op. ‘Ik ben er niet gek op. Cindy, wat vind jij van de pompernikkel?’ riep ze over haar schouder naar een andere serveerster die een tafel stond schoon te vegen.

‘Ik vind het goor.’

Chris keek me aan en we wisselden een geamuseerde blik.

‘Wat denk jij?’ vroeg hij.

‘Pompernikkel is roggebrood, toch? Ik hou van roggebrood,’ zei ik.

‘Ik ook,’ zei Chris. ‘Goor is een subjectief begrip. We nemen het.’

De serveerster herhaalde onhoorbaar ‘goor is een subjectief begrip’ terwijl ze de bestelling opschreef. Toen pakte ze onze menu’s en liep weg.

‘Ik ben niet echt zijn vriendin,’ zei ik, zodra ze buiten gehoorsafstand was.

Hij liet zijn koffiekopje zakken. ‘O. Sorry. Ik wist niet hoe ik het anders moest...’

‘Geeft niet. We daten alleen. Het is niet officieel.’

‘Genoteerd. Heb je een pen?’

‘Ik denk het wel.’ Ik spitte in mijn tasje en gaf hem een balpen. Hij begon op een servet te schrijven.

‘Wat doe je?’ vroeg ik.

‘Ik maak een scorelijst voor de broden.’

Ik keek geamuseerd toe terwijl hij een rooster tekende. ‘Je neemt dit erg serieus,’ zei ik.

‘Jij niet dan? Dit is belangrijk werk.’

Hij trok de laatste lijnen op zijn scoreblad terwijl ik drie koffiemelk cupjes met vanillesmaak in mijn mok goot. Ik nam een grote slok en de calorieën en caféïne stroomden als vloeibare energie mijn systeem in. Ik voelde me onmiddellijk beter.

Toen hij klaar was met het scoreblad pakte ik het servet en begon er een bloemenrandje omheen te tekenen.

‘Ik moet het nu toch echt weten,’ zei hij, terwijl hij een slokje koffie nam. ‘Hoe kwam het dat Lexi en jij op blote voeten rondliepen bij een concert van Jaxon Waters?’

‘Iemand had in de wc over haar laarzen heen gekotst,’ zei ik, terwijl ik een madeliefje van schaduw voorzag. ‘Ze waren niet meer te redden.’

‘Dus toen heb je haar jouw schoenen gegeven?’

‘Ja. Een van ons moest de ander op haar rug naar buiten dragen, en zij is de sterkste.’

‘Heb je je schoenen teruggekregen?’

‘Ja, ze heeft ze de volgende dag teruggegeven. Maar het was even afwachten. Ze staat erom bekend dat ze dingen inpikt. Vooral hoodies.’ Ik hield het servet omhoog om hem mijn tekening te laten zien. Hij knikte goedkeurend.

‘Kende je Lexi al voordat je in de lunchroom ging werken?’

‘Ja. Vroeger woonden we in hetzelfde gebouw,’ zei ik. ‘Zij heeft de baan voor me geregeld.’

‘Vind je het leuk om bij Donna’s te werken?’ vroeg hij.

Ik schokschouderde. ‘Ik vind de werktijden prettig. Ik ben een ochtendmens.’

Hij snoof. ‘Ik niet.’

Mijn gezicht betrok. ‘Sorry...’

Blijkbaar beseftte hij wat hij onbedoeld had gezegd. ‘Nee, het geeft niet. Ik vond het niet erg om wakker te worden...’

‘Ik dacht dat je zei dat je al wakker was.’

Zijn mondhoek trilde. ‘Oké. Ik was niet wakker. Maar ik help graag. Serieus.’

Ik schonk hem een blik om duidelijk te maken dat ik er geen bal van geloofde.

‘Ik meen het,’ zei hij. ‘Ik heb de laatste tijd moeite met slapen. Ik zou toch wakker zijn geworden en dan zou ik daar maar nutteloos hebben gelegen. Nu doe ik tenminste iets.’

Ik kreeg niet de kans om hier verder op in te gaan, want de broden werden gebracht.

De serveerster zette ze neer, bracht ons twee borden en een schaalte met boter en vertrok weer. Ze had gelijk: de broden waren enorm en lagen naast elkaar uitgesteld op de tafel alsof we op een boerenmarkt waren.

‘En hoe heb jij Mike leren kennen?’ vroeg ik, terwijl hij het stokbrood naar zich toe trok en het in plakjes begon te snijden.

‘We woonden in dezelfde straat. Jesse en Xavier ook. We hebben bij elkaar op school gezeten.’

‘Ook samen gestudeerd?’

Hij schoof een stukje stokbrood naar me toe. ‘Nee, Mike heeft niet gestudeerd. Hij is een vak gaan leren.’

Ik hield mijn hoofd schuin. ‘Een vak? Wat voor vak?’

Hij keek verbaasd. ‘Hij heeft de loodgietersopleiding gedaan en is zelfstandig installateur. Heeft hij je dat niet verteld?’

‘Nee...’

‘Ja. Hij kan het allemaal,’ zei hij, terwijl hij boter op zijn brood smeerde. ‘Op het ogenblik doet hij het loodgieterswerk er een beetje bij. Hij werkt liever als personal trainer, maar hij is loodgieter.’

Hm. Ik moest toegeven dat dat indruk op me maakte. En Mike had het nooit aan me verteld, waardoor het op de een of andere manier nog indrukwekkender werd.

Hij knikte naar me. ‘Heb je zijn stiefvader al ontmoet?’

‘Nog niet,’ zei ik, terwijl ik een hap brood nam.

‘Waarschijnlijk heb je zijn reclameborden wel gezien. De Toilet-koning?’

Ik sloeg mijn hand voor mijn mond van verbazing. ‘Is dat Mikes stiefvader? Die Henry Tudor-achtige gast met de ontstopper?’

‘Ja. Daarom is Mike het vak in gegaan. Ik denk dat Tony de zaak aan hem wil overdragen wanneer hij met pensioen gaat.’

‘Ik had geen idee dat dat Donna’s man was. Wauw.’

Hij nam een hap, kauwde en gebaarde toen naar mijn brood. ‘Wat vind je ervan?’

‘Ik vind het lekker,’ zei ik. ‘Het heeft een heerlijke korst.’

‘Ja, maar haast té. Je komt er moeilijk doorheen,’ zei hij, terwijl hij het brood bestudeerde.

‘Dus wat voor cijfer geef je het?’ vroeg ik.

Hij knikte langzaam met zijn hoofd. ‘Ik geef het een zevenen-half. En jij?’

‘Een negen.’

‘Serieus. Zo hoog.’ Hij schreef mijn score op. Toen legde hij het servet opzij en begon snetjes van het zuurdesembrood te snijden. ‘Hoelang blijft je moeder in het ziekenhuis?’ vroeg hij.

‘Alleen vandaag, als alles goed gaat. Ze is uitgegleden op een stuk ijs en heeft haar pols gebroken. De breuk is niet goed genezen.’

‘Ik dacht dat het kanker was of zoiets. Jullie leken me allebei nogal van streek.’

‘Ik was van streek omdat ik er net achter was gekomen dat mijn alcoholistische, ontaarde vader met een gokverslaving erin is geslaagd mijn sofnummer te bemachtigen en op mijn naam een creditcardrekening van twintigduizend dollar heeft geopend. Ik sta nu in de schuld.’

Ik had hem hier waarschijnlijk niet mee moeten overvallen, maar ik wilde het kwijt. Ik wilde het deze onbekende in zijn gezicht smijten en zien hoe hij terugdeinsde wanneer het tot hem doordrong.

Maar hij deinsde niet terug.

‘Mijn moeder is drie maanden geleden overleden,’ zei hij. ‘Het

was onverwacht. Ik ben zelf de laatste tijd ook een beetje... uit mijn doen. Dus ik begrijp het wel.'

We keken elkaar aan en verklaarden zonder iets te zeggen ons begrip voor elkaar, alsof we afspraken dat we ons aan deze tafel net zo ellendig mochten voelen als nodig was. Dat het voor ons allebei acceptabel was om gewoon dit brood te eten en onze gevoelens toe te laten en te zeggen wat we wilden, zonder dat de ander daarover zou oordelen. En dat was goed, want soms was ik te moe om te doen alsof het prima met me ging.

'Heeft hij dit weleens eerder gedaan?' vroeg hij.

'Bij mijn moeder,' zei ik, terwijl ik toekeek hoe hij nog een stukje brood met boter besmeerde. 'Ze zei dat hij nooit toegang had gehad tot mijn sofinummer, dus volgens haar hoefde ik me daar geen zorgen over te maken. Blijkbaar had ze het mis.'

'Kun je de schuld niet aanvechten?'

'Dat kan. Dat ga ik doen. Maar het is een heel proces en je krijgt je geld niet altijd terug. Gisteren hebben ze het geld dat ik van de belastingdienst terugkreeg ingepikt. Ik wilde dat gebruiken om mijn auto bij de garage op te halen. Mijn moeder heeft al twee maanden niet kunnen werken. Het zal een maand duren voordat ze genoeg is hersteld om weer aan de slag te gaan. Ik betaal alle rekeningen. Ik kon dit er nu echt niet bij hebben.' Ik staaarde naar het stuk brood op mijn bord. 'Dus jij bent apotheker?' zei ik, om van onderwerp te veranderen.

'Ja. Ik werk bij Bergmans.'

Een grote apothekersketen. Hij had een goede baan en hij was slim. Ik kon me niet voorstellen dat ik ooit iets van al die chemische stofjes zou begrijpen. Om de een of andere reden voelde het moeilijker dan dokter zijn.

'Dan heb je lang geleerd,' zei ik. 'Ik heb school nooit leuk gevonden.'

'O nee? Wat vind jij leuk?'

Ik haalde mijn schouders op. 'Ik hou van koken. Sorry als ik naar soep ruik, trouwens.'

'Je ruikt niet naar soep. Je ruikt lekker, eigenlijk.'

Ik zweeg even en keek op.